

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2012r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 24.04.12. Zai.....
nr. 3427 podpis.....

AP3/0602/3/MCQ/12/BMI9-4362

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 23.04.12.

nr. 1331 podpis.....

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Wiejska 6
00-902 Warszawa

Stanisław Radecki

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 19 marca 2012r. nr BPS/043-07-257/12, przekazujące oświadczenie Senatorów Pana Grzegorza Wojciechowskiego oraz Pana Wojciecha Skurkiewicza, złożone podczas 7 posiedzenia Senatu RP, w sprawie przedsiębiorców transportowych województwa łódzkiego, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę nadmienić, iż zagadnienia dotyczące sposobu prowadzenia wobec firm transportowych województwa łódzkiego postępowań podatkowych, zabezpieczających oraz egzekucyjnych, były już wielokrotnie przedmiotem analizy Ministra Finansów. Zebrane informacje na temat tych postępowań nie dają podstaw do uznania, że są one prowadzone w sposób niewłaściwy.

Przede wszystkim jednak podkreślić trzeba, że zagadnienia będące przedmiotem przywołanych spraw podatkowych wymagają każdorazowo indywidualnego podejścia, niezależnego od innych, choćby podobnych spraw.

Przechodząc do meritum i odpowiadając jednocześnie na pytania zawarte w otrzymanym oświadczeniu, uprzejmie wyjaśniam.

Materiały zgromadzone w toku postępowań karnych mogą stanowić dowody w poszczególnych postępowaniach podatkowych. Niemniej jednak należy zauważyć, że

postępowanie karne i postępowanie podatkowe są odrębnymi postępowaniami, opartymi na innych przesłankach. O ile celem postępowania podatkowego jest prawidłowe określenie należności podatkowych, o tyle istotą postępowania karnego jest ustalenie niewinności lub winy określonych osób.

W związku z powyższym organy podatkowe nie posiadają informacji o skali działalności przestępczej w zakresie sprzedaży oleju opałowego jako oleju napędowego. Nie dysponują również szczegółowymi i pełnymi danymi dotyczącymi odpowiedzialności karnej osób – „sprawców” ww. procederu, ponieważ postępowania w tym zakresie należą do kompetencji organów ścigania i sądów. Nadmienić należy, iż według uzyskanych informacji nie wszystkie postępowania karne zostały dotychczas zakończone.

Podległe organy nie prowadzą zestawień co do ilości faktur niedokumentujących rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wystawionych przez podmioty posiadające siedzibę na terenie województwa łódzkiego, a także co do ilości oleju opałowego, sprzedanego następnie jako olej napędowy, ponieważ statystyki w tym zakresie nie są niezbędne do prowadzonych indywidualnie postępowań podatkowych. Niemniej jednak Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi szacuje, iż ilość „pustych” faktur może sięgać kilku, a nawet kilkunastu tysięcy sztuk.

Na podstawie posiadanych danych brak jest również możliwości określenia w sposób jednoznaczny straty Skarbu Państwa z tytułu ww. transakcji. Dotychczas ustalona wysokość zobowiązań podatkowych, wynikających z decyzji w zakresie podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego, wynosi ogółem kilkadziesiąt milionów złotych.

Pragnę także wyjaśnić, że zasady postępowania egzekucyjnego oraz środki egzekucyjne, jakie mogą być stosowane przez administracyjne organy egzekucyjne w celu doprowadzenia do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków, uregulowane zostały w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, ze zm.). Zaakcentować należy, że dla efektywności postępowania egzekucyjnego podstawowe znaczenie ma kondycja finansowa dłużnika. W sytuacji, gdy dłużnik nie posiada majątku, z którego może być prowadzona egzekucja, organ egzekucyjny, nie ma wpływu na skuteczność egzekucji, pomimo podjęcia stosownych działań w tym zakresie.

Z uzyskanych wyjaśnień wynika, że organy egzekucyjne podejmują wszelkie możliwe działania zmierzające do wyegzekwowania należności od podmiotu odgrywającego wiodącą rolę w nielegalnym obrocie paliwem. Niemniej jednak, pomimo przeprowadzenia szeregu czynności egzekucyjnych nie udało się znaleźć majątku, którego sprzedaż wystarczyłaby na pokrycie

kosztów egzekucyjnych. Z tego powodu Naczelnik Urzędu Skarbowego, właściwy dla ww. podmiotu, wniósł do Sądu Okręgowego pozwy o uznanie dokonanych przez określone osoby czynności prawnych (zawarcie umów darowizny i dożywocia) za bezskuteczne.

Informuję także, że problematyka obrotu paliwami oraz podmiotów gospodarczych działających w tym obszarze, pozostaje w sferze zainteresowania zarówno organów podatkowych, celnych jak i kontroli skarbowej. Współpraca tych organów w ww. zakresie ma na celu monitorowanie oraz skoordynowanie działań kontrolnych w stosunku do podmiotów dokonujących obrotu paliwami płynnymi, bowiem obszar ten został zidentyfikowany, jako stwarzający zagrożenie dla systemu podatkowego. Podejmowane działania mają także na celu wskazanie podatnikom, w jakich obszarach powinni zwrócić szczególną uwagę na poprawność swoich rozliczeń podatkowych. Wszystkie urzędy skarbowe od kilku lat prowadzą systematyczne działania w zakresie zwalczania nieprawidłowości w obszarze obrotu paliwami, przeprowadzając czynności sprawdzające oraz wszczynając kontrole podatkowe, zgodnie z posiadanymi kompetencjami.

W kwestii powołanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, należy z całą stanowczością podkreślić, że postawienie znaku równości między obydwoma sprawami należy uznać za niewłaściwe. Wbrew twierdzeniu zawartemu w złożonym oświadczeniu stan faktyczny obu spraw jest zupełnie różny. W przedstawionej bowiem w oświadczeniu sprawie, powodem, dla którego organy podatkowe zakwestionowały prawo do odliczenia podatku naliczonego wykazanego w fakturze było opóźnienie po stronie wystawcy w zaewidencjonowaniu spornej faktury, a tym samym doszło do opóźnienia w odprowadzeniu do budżetu kwoty podatku wynikającej z tej faktury. Podkreślić należy, że organy podatkowe nie kwestionowały przedmiotowej faktury jako dokumentu potwierdzającego faktycznie dokonaną dostawę towarów przeprowadzoną między dwoma przedsiębiorstwami będącymi podatnikami podatku od wartości dodanej. Nie było również wątpliwości, że dane zamieszczone na tej fakturze odzwierciedlały przebieg rzeczywistej operacji gospodarczej. Natomiast w sprawie przedsiębiorców transportowych województwa łódzkiego zakwestionowano prawo do odliczenia podatku naliczonego ponieważ podatek naliczony wynikał z fikcyjnych faktur VAT (pod względem podmiotowym i przedmiotowym). Ustalone w sprawie okoliczności faktyczne wskazują bowiem, że przedmiotem transakcji dokonywanych przez „łódzkich transportowców” nie był olej napędowy lecz produkt ropopochodny oraz, że dostawcami tego towaru nie byli kontrahenci wymienieni w fakturach. Organy podatkowe uznały zatem, że w badanej sprawie

zakupy oleju napędowego miały charakter fikcyjny, a zakwestionowane faktury VAT zawierały dane, które nie odzwierciedlały rzeczywistych operacji gospodarczych. Powyższe wyraźnie wskazuje, że w tym przypadku nie można mówić o „sprawie identycznej pod względem faktycznym”.

Odnosząc się do zweryfikowania „poglądu na wielokrotnie poruszaną sprawę łódzkich transportowców” należy podkreślić, że każda sprawa prowadzona jest w sposób uwzględniający obowiązujące przepisy prawa materialnego i procesowego oraz stan faktyczny konkretnej sprawy.

Ponadto uprzejmie informuję, iż procedury obowiązujące w sprawach podatkowych, zostały uregulowane w ustawie Ordynacja podatkowa. W toku prowadzonego postępowania organ podatkowy zobligowany jest, na mocy art. 122 powołanej ustawy, do podejmowania wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, dochowując przy tym ustawowych standardów postępowania podatkowego, jakim są tzw. zasady ogólne.

Stosownie do art. 127 ustawy Ordynacja podatkowa, postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne. Wobec powyższego, należy wskazać, iż Minister Finansów nie jest uprawniony do wywierania wpływu na czynności organów podatkowych podejmowane w toku postępowań podatkowych i pozbawiania ich w ten sposób samodzielności w orzekaniu. Działanie takie byłoby także sprzeczne z zasadą równości względem innych podatników, a przede wszystkim dawałoby podstawy do stwierdzenia nieważności wydanych w tych postępowaniach decyzji podatkowych.

Równocześnie zauważyć należy, iż zgodnie z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002r., Nr 153, poz. 1270, ze zm.), sądy administracyjne kontrolują działalność administracji publicznej poprzez orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne.

Od wydanego przez wojewódzki sąd administracyjny wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Wyżej opisane procedury zapewniają zatem rzetelną weryfikację dokonywanych przez organy podatkowe interpretacji przepisów.

Wymaga zaznaczenia, iż z uzyskanych wyjaśnień wynika, że od dnia 1 stycznia 2009r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w sprawach firm transportowych, nie uchylił żadnej

decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi w zakresie podatku od towarów i usług z powodu naruszenia przepisów prawa materialnego. Innymi słowy, w żadnej ze spraw Sąd nie uznał, że ww. organ dokonał błędnej interpretacji przepisów regulujących opodatkowanie podatkiem od towarów i usług. Powyższe potwierdzają również orzeczenia Naczelnego Sadu Administracyjnego w Warszawie (np. w sprawach o sygn. I FSK 63/11, I FSK 219/11, I FSK 386/11).

Przedkładając powyższe, wyrażam przekonanie, że zaprezentowany stan sprawy będzie wystarczającym wyjaśnieniem poruszonych zagadnień.

z powołaniem
Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
Andrzej Parafianowicz
Andrzej Parafianowicz